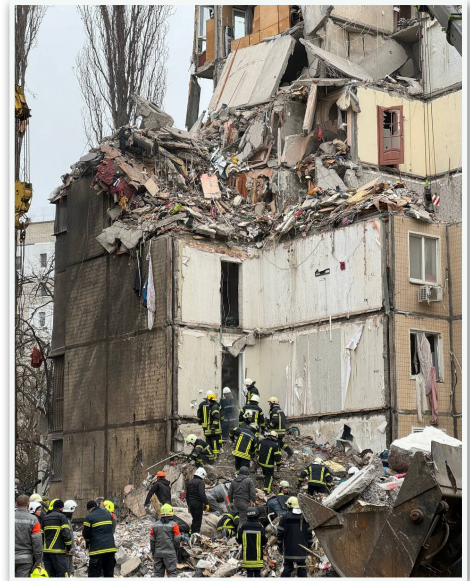

Молитва - це дихання душі. Так сказав колись один мудрий чоловік. Коли я думаю про наше нове життя після лютого 2022 року і про те, що дає нам силу і надію, це, мабуть, регулярне дихання нашої душі.

У цих строках ми хотіли б поділитися з вами тим, що ми пережили за останні кілька місяців, як виглядає наше повсякденне життя тут, в Одесі, і які плани ми маємо на найближчий період.

Фактом є те, що наслідки війни зараз відчутні у всіх сферах життя і сильно змінили повсякденне життя. Звісно, найбільш шокують атаки на цивільну інфраструктуру, на будинки та місця, де люди гуляють чи ходять за покупками. Наприклад, цей будинок, що знаходиться приблизно в 400 метрах від нашого денного центру, був частково зруйнований в результаті нічної атаки безпілотною. Внаслідок атаки загинуло 12 людей, зокрема 5 дітей.

Щодня наше життя кілька разів переривається сигналами повітряної тривоги. У такий випадок дітей у школах і дитячих садках швидко виводять у бомбосховища, магазини закриваються, а життя завмирає. У нашому дитячому центрі ми також вжили заходів безпеки на такий випадок: вікна заклеїли спеціальною плівкою, щоб запобігти розбиттю, адже осколки скла можуть спричинити багато травм. У разі тривоги наші діти залишаються в кімнаті без вікон, що, звичайно, обмежує кількість дітей, які одночасно перебувають у нашому денному центрі, до 20 осіб.

Тим не менш, нам вдається - не в останню чергу завдяки вашій допомозі - підтримувати дітей та молодь у ці складні часи та організовувати для них хоча б частину звичайного життя. Минулої неділі ми провели чудовий день у нашому саду з барбекю, спортивними іграми та розвагами. Логопедичні заняття, рукоділля та співи під керівництвом професійної співачки тепер є регулярними щотижневими заходами. Ми також запланували багато цікавих подій на літні канікули, які розпочинаються сьогодні. Звичайно, війна та постійна загроза накладають свій відпечаток на дитячі душі. Але ми сподіваємося, що наше служіння зробить свій невеликий внесок у мінімізацію цих наслідків.

За останні місяці наша підтримка в багатьох випадках полягала в наданні допомоги сім'ям загиблих, зниклих безвісти або поранених солдатів. Ми також підтримуємо людей, які втратили свої домівки внаслідок війни, перебувають у скрутному матеріальному становищі або потребують медичної допомоги. Ми також регулярно відправляємо гуманітарні вантажі в місця, наближені до фронту, які потім розподіляються серед людей, що їх потребують, партнерськими організаціями. Щиро дякуємо за всі ваші фінансові та матеріальні внески!

У найближчі місяці ми хочемо продовжити реалізацію наших планів щодо створення місця оздоровлення та відновлення для травмованих людей, з особливим акцентом на «допомогу сім'ям». Через велику невизначеність у плануванні, пов'язану з мобілізацією майже всіх здорових чоловіків у віці від 18 до 60 років і постійною загрозою для нашого регіону, ми на даний момент можемо робити лише невеликі кроки. Однак ми сподіваємося і молимося, що, подібно до пазлу, правильні шматочки поступово стануть на свої місця. Ми бачили це протягом 25 років існування фонду «Жива Надія» і віримо, що так буде і в майбутньому.

Наостанок хочу поділитися з вами молитвою Антуана де Сент-Екзюпері, яку я знайшла деякий час тому і яку я зробила частиною своєї молитви:

Господи, я не прошу про чудеса і видіння, а про силу для повсякденного життя. Зроби мене винахідливою, щоб я не загубилася в щоденній метушні. Допоможи мені правильно організувати свій час і зрозуміти, що є головним, а що другорядним. Мрії не допомагають, ні в минулому, ні в майбутньому. Допоможи мені зробити наступну справу якомога краще. Дай мені тверезе усвідомлення того, що в житті не все може йти гладко, що труднощі і поразки, невдачі і відступи - це природне доповнення до життя, через яке ми ростемо і дозріваємо. Пошли мені в потрібний момент того, хто має сміливість сказати мені правду в любові. Багато проблем вирішуються бездіяльністю. Дай мені вміння чекати. Дай мені справжніх друзів і дозволь мені вирощувати цю дружбу, як ніжну рослину. Зроби мене людиною, яка подібна до корабля, що йде під вітрилом, щоб я також міг досягти тих, хто знаходиться «внизу». Врятуй мене від страху, що я можу пропустити життя. Дай мені не те, що я хочу, а те, що мені потрібно. Навчи мене мистецтву маленьких кроків. АМІНЬ.

Ми від щирого серця дякуємо вам за всі ваші молитви, пожертви та дружбу і бажаємо Божого захисту та благословення.

Славик і Ніколь

з дітьми та працівниками «Живої надії» в Одесі